

Tähendamised.

1. Lõukoer ja metsfigga.

Pallaw suipääw, metsalomad joma häddas. Lõukoer juhtus hobilt metsseaga hallika jure. Sggamees tahtis enne jua, hakkasid sepärrast karwopiddi kiskuma. Lõukoer joudus kappadest, sigga wäggew kihwadest.

Said wahhel puhkama, näggid: mustad rongad (ehk kaarnad) pude peal, otawad, kumb neist mahhalangeb: saab neile head pradi süa.

Lõukoer ütles: „Leppime parrem ärra, kui et wimaks rongad so furnokehha nahka pannewad. Siis on sul palk ká!“

Metsfigga mõistis, et ta ei sa lõukoera wasto pandud, ja kadus metsa ärra! —

Urge liast rielge,
muido tulleb waenlane,
sinno äggi, sinno sahka,
keif ta panneb omma nahka.

2. Rebbane ja kurg.

Rebbane pallus kurge lõuna roale ennese jure. Pikkjalq tulli seina, karrune sabba olli kolm, nelli leent maddala waagnate sisse wallanud, ütles wõdra wasto: „Wõtke peale rübata!“ —

Kurrekenne ei sanud omma pitka nofkaga ühtegi nende waagnate pealt omma suhho, katsus mitmet modi, jättis wimaks järrele, ja püdis käärsid, mis laua äre peale lendasid, ning läks tühja kõbhoga koio; rebbane olli ennast täis lakkunud, kõht nago jahhokot.

Maddala pärrast pallus kurg rebbast omma jure roga wõtma. Rebbasel hea meel, et jälle hästi saab lakkuda.

Kust wõtta? Keif road klasi purkide sees, kel kitsas kael. Kurg wõttis tük tükkilt maggust roga omma pitka nofkaga wälja, matsutas mokke. — Rebbane watas pahha näoga kõrwalt, wennitas mokke; piddi tühja kõbhoga koio minnema.

Mund metsalomad said luggu kuulda, naersid tedda, mis hirmus.

Ärra narri ausat meest,
keiad häbbi selle eest:
pilkja palk on pahhandus,
kahjo, murre, õnnetus.